

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra De syv Sakramenter

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 301. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1856_1172-txt-shoot-idm658/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

den Paastand, at enten Paven eller nogen saakaldt Christi Embedsmand efter Apostlerne har „apostolisk Fuldmagt“, men det er tillige det Latterlige i at tillægge sig en „apostolisk Fuldmagt“, som man aabenbar ikke kan svare til, altsaa bevislig ikke heller kan have.

Verderre Jesus Christus jagde nemlig, efter Skrifterne, ligejaa vist til sine Apostler: det er ikke eder, som tale, men min Faders Mand, som taler igiennem eder, som han jagde: hvem der horer eder, horer mig, saa det ene maa jaameget mindre fattes det Andet, som den aandelige Beskaffenhed af den apostoliske Tale aabenbar maa være Grunden til det apostoliske Ord's Genhed med Herrens Ord og tilsvarende Myndighed. Dette, som de protestantiske Theologer aldeles har overseet, har vel Paven halvveis taget Genhyn paa ved at erklære sit apostoliske Ord for ufeilbart, men deels er den Paastand latterlig, naar man ikke kan holde Tungen saa lige i Munden og Bommen saa godt i Ave, at man hverken taler eller skriver eet Ord om Guds Rige, der er uforeneligt med Herrens Ord, og deels vilde ikke engang det forslaae, naar ikke den saakaldte Apostolikers Ord i Herrens Navn aabenbar havde samme Kraft og Virkning, som Herrens egne og hans Apostlers Ord i hans Navn. Hvad enten man derfor kalder sig Apostoliker, Petri Efterfølger og Christi Statholder, eller man kalder sig bibelsk Christolog og Theolog med „apostolisk Fuldmagt“, saa har man dog kun Skam af det, naar man ikke virkelig kan tale med Apostlernes Tunger og gjøre Apostlernes Gierninger.

thi uden det gier man sig kun til Latter ved at ville meddele Andre en apostolisk Afsløtning, Confirmation eller Ordination, som man aabenbar fattes Fuldmagten til, da man fattes Kræften deri, og har ikke, som ved Daaben og Nadveren, et Ord af Herrens egen Mund at meddele og en Gierning af hans egne at pege og stole paa, men skal jelo give „Krafts og Klarheds Beviis“ paa, at det er ikke et blot Menneske-Ord, man taler, men sandelig et Guds-Ord, der har sin tilsvarende Kraft hos de Troende.

Morten Luther havde altsaa fuldkommen Ret til at benagte alle de jeligorte Sakramenters Apostoliskhed, hvad enten man vilde udgive dem for kristelige Livs-Nødvendigheder, eller man kun vilde paastaae, at de udrettebe det Samme under enhver Biskops, som de mueligt kunde udrette under en Apostels Haands-Paalæggeelse, men vel vil det være rettest at beholde baade Daabs-Bekræftelsen og Præste-Vielsens, som opbyggelige Kirke-Stikke, der altid vil være til Velsignelse i samme Grad, som Menigheden og dens Lærere er apostoliske, da Herrens Mand altid i samme Grad vil være stærk over Menigheden og gennem „Ordet og Troen“ virke derefter. Var derfor kun Menigheden hos os borgerlig frigivet, saa dens Frivillighed i Manden og Fribaarenhed i Herren blev kendelig, da skulde det sikkert snart vise sig, at vi har udvalgt „den gode Deel“, ved udelukkende at vente Saliggjørelsen af Herrens egne Indsigtelser og kun lægge en vis ubestemt Bægt paa Confirmationen og Ordinationen.